

Парламент Србије је на седници 26. априла 2013. са 173 гласа „за“ подржао предају и признање независног Косова. Сигурно су многи са огорчењем посматрали како посланици СНС-а и СПС-а просипају јефтније еврофилске флоскуле, које су до недавно биле искључиво лична својина Ненада Чанка и Чедомира Јовановића, и како 80% посланика у парламенту изгласава нешто што би до пре пет година могли да подрже једино ЛДП и ЛСВ. Међутим, оно што ову издају чини додатно тежом и болнијом јесте млака реакција јавности према споразуму. Ту наравно однос према издаји није 80:20 као у парламенту, али се ипак, поред огорчења и незадовољства капитулантским споразумом из Брисела, могла чути и отворена подршка споразуму, не толико кроз задовољство самим документом, већ кроз демонстрирање незаинтересованости и замора од проблема Косова. Никада се до сада са толико страна није чуло *„сморили су више са Косовом*

“
, ”

нека га се реше више, па да живимо ко сав нормалан свет

“
.”

И док је масовна „лмп-изација“ политичких партија последица корупције и опортунизма, апатија и незаинтересованост народа за кључне државне проблеме, укључујући Косово, последица је вишегодишњег рада београдских медија на парализовању и анестезирању српске националне свести по питању Косова. У тексту који следи биће изложени главни механизми које су медији у периоду од 2008. до 2013. примењивали у циљу сламања отпора који су грађани Србије инстинктивно и недвосмислено пружали сецесији Косова.

Како је почело, или „Косово за патике“

Пише: Игор Марковић
уторак, 30 април 2013 12:28

Све је почело још у време бомбардовања, интензивирало се после 5. октобра, али медијске акције у циљу „омекшавања“ јавног мњења и слабљења позиције Србије по питању Косова кулминирале су непосредно пре и одмах по проглашењу косовске независности 17. фебруара 2008. Истог дана широм Србије спонтано су се одржавали протести и окупљања грађана, а медији су у извештајима или потпуно игнорисали или драстично смањивали бројке присутних грађана. Већ тада је било јасно да је главна препрека признавању независности Косова од стране Србије изузетно снажан отпор који постоји у народу и да се то мора сломити уколико хоћете да се Србија једног дана одрекне своје територије.

Прву озбиљнију прилику да искажу своју лојалност западним газдама медији су добили приликом одржавања великог митинга испред Народне скупштине 21. фебруара. Уместо да главна тема буде окупљање готово пола милиона људи и јасан консензус грађана Србије да не признају независност Косова и да су за то спремни да се боре, медији су своју пажњу концентрисали искључиво на паљење амбасаде и друге изливе спорадичног хулиганизма, који су неминовни на овако масовним скуповима, док је сам митинг потпуно маргинализован. То вече на РТС-у је одржана специјална емисија у којој су се сва четири госта буквално спрдала са митингом, а у цинизму је предњачио уредник листа Време Драгољуб Жарковић. У медијском спиновању непревазиђене су биле вести Б92, које митинг нису ни споменуле, осим у контексту паљења амбасаде и разбијања излога.

Већ од тог тренутка (21. фебруара 2008) главни проблем за српске медије више није независност Косова, већ хулиганизам и разбијање излога и жардињера. А за Косово „српски“ медији спремају посебну стратегију, коју ће примњивати наредних година, све док се на крају није дошло до данашњег стања да у тренутку када српске власти признају и издају Косово већина људи у Србији мирно спрема првомајске роштиље и разговара о томе ко је са ким имао сношај на Фарми или Великом Брату.

Пише: Игор Марковић
уторак, 30 април 2013 12:28

